

ת"ד 6654/10/12 - מדינת ישראל נגד מורים אלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 אוקטובר 2014

ת"ד 12-10-6654 מדינת ישראל נ' אלי

בפני כב' השופט עופר נהרי

בעניין: המאשימה

נגד

הנאשם

מדינת ישראל

מורים אלי

ע"י ב"כ עוז איזן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום אשר בו יוחסו לו עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות בבטחה מעבר החזיה בニיגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה, וכן נהיגה בקלות ראש בニיגוד לסעיף 62 (2) בקשר עם סעיף 38 (2) לפיקודת התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג במכונית בצומת אשר בו מסומן לרוחב הכביש מעבר החזיה להולכי רגל וכי לא ניתן להולכת רגל שחצתה אותה שעה מעבר החזיה הנ"ל תוך שהיא דוחפת עגלת תינוק, לחצות את מעבר החזיה בבטחה, נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרכו והמשיך עפ"י הטענה בנסיעה ופגע בהולכת הרجل.

עוד נטען בפרק העובדות אשר בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונת חבלה הולכת הרجل.

באשר למחות החבלה תוקן כתב האישום בישיבת בית המשפט מיום 14/6/2014 כך שמצוינה בו גם חבלה של ממש בדמות שבר - וזאת אףgré שלגונה - שקיבלה לידי זה מכבר עוד טרם המשפט עותק של התעודה הרפואית מביה"ח ובها מפורטת דבר מהות החבלה מלכתחילה - ניתנה אפשרות אף לדחית מועד דין ההוכחות במידת הצורך וזאת כדי לזמן במידת הצורך לחקירה את הרופא שערך את התעודה הרפואית בבייה"ח לו כך היה מבקשת ההגנה לנוכח תיקון כתב האישום כאמור.

עפ"י תיקונו של כתב האישום ארעה להולכת הרجل חבלה של ממש - שברים ממפורט בתעודה הרפואית מביה"ח.

עם זאת, הן בהודעה שהעביר הסניגור לביהמ"ש בכתב בעקבות תיקון כתב האישום כאמור, והן בדברי ההגנה בישיבת ביום"ש מיום 14/9/2014, ציין הסניגור כי ההגנה מותרת על חקירותו של הרופא.

עד כאן סקירת כתב האישום (המתוקן) בתיק זה.

הנאשם, באמצעות באי כוחו, כפר בכך שהוא מעורב בתאונת דנן.

עמוד 1

לא הייתה כפירה מצד ההגנה בכך שהנאשם היה אمنם במקום ונוהג שם במקונית, אך נטען ע"י ההגנה כי כאשר הנאשם עבר עם מכוונתו את מעבר החזיה הולכת الرجل המעורבת לא הייתה שם כלל וכי לא פגע בה.

עוד צינה ההגנה בישיבת החקירה כי יש הוודה בחבלת וכי אין צורך כאמור בזימון הרופא לעדות (ועל כך חזרה כאמור ההגנה גם לאחר תיקון כתוב האישום וציוון קיום החבלת של ממש).

לנוכח הcpfira התקיימים דין הוכחות.

מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

האזור מר יצחק דגול (ע.ת.1) שהינו נהג מונית אשר עפ"י הנטען ע"י התביעה היה הוא עד ראייה ניטרלי לאיווע, ואילו עפ"י הנטען ע"י ההגנה (בסיכוןיה) חסד כבד, לשיטתה של ההגנה, שהוא הוא מעורב בתאונת כמי שפגע בהולכת الرجل ולא הנאשם.

עוד העיד מטעם התביעה השוטר, הבוחן המשטרתי, מר נעם לוי (ע.ת.2) אשר לגירסתו נקלע למקום דרך מקרה דקות ספורות לאחר התאונת וזאת בהיותו שלא בתפקיד וכי רק ביום או יומיים אח"כ "הצמד" הוא לתקיך כבוחן.

במסגרת עדותו של ע.ת.2 הוגש בהסכמה המסמכים הבאים: הודעת הנאשם תחת אזהרה (ת/1), סקיצה שנערכה בהנחהית הנאשם (ת/2), מפה ותצלום אויר של המקום (ת/3), סקיצה שנערכה בהנחהית עד תביעה מס' 1 (ת/4), וטופס חוו"ד מומחה במצורף לתוכנית רמזורים (ת/5).

עוד העידה מטעם התביעה הולכת الرجل הנפגעת הגב' לדמיילה איבונה (ע.ת.3).

לביקשת ההגנה, וב הסכמה המאשימה, הוגשה הודעת העודה במשטרה (סומנה נ/1).

כאמור, בהסכמה הוגש גם המסמך הרפואי בקשר לעדת תביעה מס' 3 מביה"ח ולפסון (סומן ת/6).

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

הנאשם, מר מורייס אלி (ע.ה.1), אשר במסגרת עדותו הוגש לביקשת ההגנה וב הסכמה התביעה, מכתב שכותב למשטרה ובו גםشرطוט שערך (סומנו נ/2).

עוד העיד מטעם ההגנה בנו של הנאשם, מר קובי אלி (ע.ה.2).

התביעה סיכמה בעל פה מבוקשה.

הגנה סיכמה בכתב מבוקשה.

מסקנתי לאור התרשומות הישירה מהעדויות שנשמעו בפני ולנוכח הריאות שהוגשו וلتוקן סיכומי הצדדים הינה שהתביעה הוכחה כנדרש את עובדות כתוב האישום (המתוקן) וכי דין הנאשם להרשעה לפיקר בעבירות שיויחסו לו.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדיון:

ראשית ייאמר שלא נסתור שבמקום האירוע אכן קיים מעבר ח齐ה. הוסיף לכך את העובדה שהגנה ויתרה על חקירת הרופא וצינה כי אין כפירה בחבלת الرجل הניל' תוצאה התאונת, והוסיף לכך גם את העובדה שאין הגנה טעונה שהולכת الرجل המציאה כביכול את דבר התאונת במקום ובזמן, איזי פירוש הדבר שהוכחו עד כה שני דברים: האחד - שהולכת الرجل, כמתואר בעובדות כתוב האישום, חצתה במעבר הח齐ה. השני - שהולכת الرجل נפגעה במעבר הח齐ה בידי מכונית.

טענת הגנה עם זאת היא כי לא הנאשם הוא שפגע עם מכוניתו בהולכת الرجل אלא רכב אחר, ובסבירות גבוהה - כך לשיטת הגנה - מוניתו של ע.ת.ה.

אלא שזאת יש לשים לב:

ה הנאשם עצמו חזר והuid כי הוא עמד עם מכוניתו ראשון וגם בלבד ברמזור ולכשהתחלף לדידו האור לירוק איזי פתח לדבריו בנסיעתו וביצע את הפניה ועבר עם מכוניתו על פני מעבר הח齐ה.

ה הנאשם עצמו ציין בנ/2 כدلיקמן:

"...היהי הרכב היחיד בפניה לרוח' דוד אלעזר". (ראה דברי הנאשם בשורות 7-6 במסמך נ/2 אשר הגנה עצמה בבקשתה כי יוגש).

זאת ועוד:

ביחס לנ gag המונית טען הנאשם כי נהג המכונית בכלל לא היה שם כלל בעת האירוע אלא הגע מאוחר יותר.

מהה נפשר אם כך?

אם לא נסתור שהולכת الرجل נפגעה בידי מכונית בהיותה על מעבר הח齐ה דן וסבילה משבטים עקב לכך; אם אין

מחלוקת על סמיכות הזמן; ואם טוען הנאשם עצמו כי היה הוא רכב יחיד בפניה לרח' דוד אלעזר וכי נהג המונית כלל לא היה שם לשיטתו של הנאשם, היכן אם כך יכולת ההגנה (ראה נא את סיכומיה) לטוען כי נהג המונית הוא שכיביכול פגע בהולכת הרجل עת חצתה את הכביש?

ה הנאשם מצין את מידות ואת סמיכות הדברים בין נסיעתו שלו לבין הסימון שקיבל לעצור בשל אשר אירע.

וכך כותב הנאשם עצמו בzn/2: "... *היה* רכב יחידי בפניה לרח' דוד אלעזר. עם הפניה לאחר מספר מטרים ליד תחנת האוטובוס, סימן לי בחור צער שאיני מכיר אותו לעצור".

ה הנאשם איננו טוען כי ראה רכב אחר לפניו.

ה הנאשם סיפר שראה שמוניתו של ע.ת. 1 הגעה בשלב מאוחר וחנחה מאחורי הרכב שלו. (ראה נא את zn/2 עמ' 3 רישא.).

כאמור ממה נפער?!

אם יכולה גירושת הנאשם לפיה נהג המונית הגיע מאוחר יותר לאירוע וחנחה מאחורי להתיישב עם תזות ההגנה בדבר פגיעה נהג המונית בהולכת הרجل?!

בכל הכבוד, נזכיר כי תזות ההגנה המרכזית אשר בידי ההגנה אינה עומדת ב מבחן הגיון פנימי.

ועוד ינומק ויסבר:

לא נסתור, בדרך של חקירה נגדית /או בדרך של הבאת חוו"ד מומחה נגדית מטעם ההגנה, דבר תוכנית הרמזורים אשר בת/5.

לא נסתור כי תוכנית הרמזורים עולה - כפי שהuid גם הבחן המשפטתי (ע.ת.2) (בעמ' 5 שורות 17-18 לפרטוקול מיום 13/9/8) - על כי את האור הירוק להולכי الرجل מעבר החציה המדובר ואת האור הירוק לרכיבים בכיוון נסיעת הנאשם, מקבלים השניים באותה שנה.

והנה, בנגדו למימצא טכני זה של מופעיו של הרמזור במקום (מיימצא שלא נסתור כאמור), העיד הנאשם הנכבד כי "הרמזור התחלף לירוק לרכב והאדום נשר להולכי רגל. פניתי ימינה...". (ציטוט מעדות הנאשם בחקירה ראשית בעמ' 19 שורה 1 לפרטוקול 1/9/14).

ובהמשך, גם בחקירה הנגדית, שב וזרה הנאשם בעדותו על כי הוא גור במקום משנת 1962 והוא מכיר את המקום ונוסע

שם לעתים קרובות וכי : "הרמזור ירוק מתחלף לי ואדם נשאר להולכי רגלי" (ציטוט מעדות הנאשם בעמ' 21 שורות 7-10 לפרטוקול).

ובכן - מסתבר כי הנאשם טועה וכי באותה שנייה שבה מתחלף האור לירוק עבورو, מתחלף האור לירוק גם להולכי הרגל. (כך כאמור עפ"י תכנית הרמזוריים שלא נסתרה במשפט זה).

כלום בסוברו בטעות שלಹולכי רגלי יש אוור אדום בשעה שלו יש אוור יירוק ראה הנאשם לעצמו חופש לחשוב כי לא יירדו הולכי רגלי לכਬיש וחטא הוא בשאננות?!

אין לדעת זאת, אך אין ניתן לקבוע שעודתו ותפיסתו של הנאשם בהקשר זה של מופעי הרמזוריים במקום היא מוטעית במידהותה.

עוד בכל הבודד התקשה לטעמי הנאשם להשיב מדוע בחר הוא לעצור סתם כך את מכוניותו מן הטעם שסתם אדם זר הציב לו לעשות זאת.

ה הנאשם שב ותייר (הן בהודעתו והן בעדותו) כי המקום היה מואר מאוד: "עם הרבה אור". (שורה 14 להודעתו ת/1).

לכשנשאל הנאשם מדוע אם כך, כך סתם בנסיבות שכזאת (ובאם טוען הוא שהוא כלל לא היה מעורב כביכול באירוע הפגיעה בהולכת הרגל) בחר הוא לעצור את רכבו למראה אדם זר שמסמן לו לעשות כן במקום מואר שכזה, טען הנאשם כי קרוביו משפחה שלו - בנו, גיסתו, ונכדיו גרים בקרבת מקום ואולי היה זה אחד מהם שמסמן.

אללא שכאמור, הנאשם לא טען כי הוא התקשה לזהות (בתאורה הטובה מאוד שהיה לדבריו במקום) את מי מבני משפחתו אם היה זהה שם, ואף שב ציין הנאשם פוזיטיבית כי ראה שמדובר באדם זר ובכל זאת עצר.

צר לי, אך מתקיים קושי לשחרר מן הרושם, בכל הבודד והערכתה לנאים הנכבד, כי לא סתם כך עצר הוא ברחובה של עיר וירד ממכוונו בצוותם למראה צעיר זר כלשהו שישין לו לעצור, אלא עשה כן כי בעצם אולי חש בדבר מה של מעורבות מעבר לכך.

בעדותו בבית המשפט (בפרט בחקירה הראשית) בחר הנאשם לפרט בפירוט רב את השתלים העוניים לגרסתו ואולם מסיבה כלשהי בחר שלא לציין כי הולכת הרגל שבה והציבעה עליו על אתר כאשר היא לסייען מציבעה על פצעיתה ועליו וכן חוזר חיללה.

ה הנאשם הסתפק בעדותו הנ"ל בבית המשפט באמירה כי אכן הייתה שם הולכת הרגל שסימנה על כאבים.

אללא שבהודעתו של הנאשם שנמסרה בסמוך יותר ליום האירוע, וכן גם במכתבו נ/2 שלח באותו הזמן למשטרת, דיויקא מתאר הנאשם עצמו כדלקמן (ציטוט):

"... סימנה לי על הרגליים שלה ובאצבע לכוון שלי, פעם שנייה שאלתי וגם בפעם השנייה סימנה על הרגליים שלה עם סימון כלפיי". (ראה נ/2 וראה נא גם את ת/1 שורות 21-22).

בעודתו בבית המשפט ניכר כי בחר הנאשם להציג את הפרט הנוסף הRELVENTIAL הנויל (של הצבעת הולכת הרגל עליו שוב ושוב) ולכשעומת הוא עם עניין זה בחר הוא לטען כי הולכת הרגל הייתה בוודאי מצביעה על כל אחד אשר היה ניגש אליה אותה עת.

אלא שהרי אליבא דגירותו הנתמם היו במקום אנשיים נוספים (לכל הפחות הבוחר שסימן לנואם לעזרה לגירושה הנתמם, נוספים בתחנה, נהג המונית). וכי מדווק אמר כך תצביע הולכת הרגל דווקא על הנתמם?!

צר לי, אך שוב, ובכל הכבוד, מתקיים קושי לקבל את גירושה הנתמם בפרשה זו כגירושה שניית לאמצה.

ועוד אומר: התרשםות מעדותו של נהג המונית (ע.ת.1) הינה כי אכן מדובר בעד אובייקטיבי וניטרלי אשר הבחן במתרחש וכי גירושתו היא ברת הסתכומות.

אבל - בנגד דברי הנתמם אודות מופיע הרמזור בצומת, הסתבר כי ע.ת.1 דיק עת נשאל והשיב כדלקמן: "כיש לנואם יroke בצומת, ושאל לאישה כמה זמן יש יroke, אני אומר מייד. יש להם יroke בימד". (עדות ע.ת.1 בעמ' 3 שורות 32-33 לפרוטוקול 13/9/8).

כך או כך, ובכל הכבוד, להפניה אצבע מסימה מצד ההגנה כלפיי ע.ת.1 על כי כביכול הוא שפגע בהולכת הרגל ניכר כי יש בעיתיות הקשורה להעמדת הדברים במחבן של שכיל ישר.

ニיכר כי נהג המונית נזהה ככל הנראה בעיני הנתמם (עת זה האחרון היה מרכז תחילת בשיחה עם הולכת הרגל) כמו שהגיע מאוחר יותר, אך למעשה נסע עם מוניתו מלכתחילה מאחורי רכבו של הנתמם וחזה בפגיעה הנתמם בהולכת הרגל כפי שהעיד.

הולכת הרגל עצמה הצביעה עוד על אתר (דברי הנתמם עצמו) על הנתמם כמו שפגע בה וכן מסרה בסמיכות לאחר האירוע (ראה נ/1) את פרטי הנהג (הנתמם) כמו שפגע בה ואת פרטי העד (ע.ת.1) כמו שהגיע וסייע לה.

אכן, בתיק זה לא נעשתה עבודה בוחנות סדרה על אתר (והבחן הסביר מודיע) אלא שהסתבר עוד מעדות הבחן כי הנתמם ובנו הפריעו לו לבדוק את רכב הנתמם (ראה עדות הבחן המשטרתי בעמ' 5 שורות 23-19 לפרוטוקול 13/9/8).

ההגנה הירבתה לחקור את הולכת הרגל אודות מיקום הפגיעה בגופה ואולם לנוכח קבלת התעודה הרפואית ת/3 בהסכמה ותוך יתרון ההגנה על חקירות עורכה של התעודה הרפואית, ניכר (כעולה גם מתוכן סיכון ההגנה) שההגנה זנחה את קו ההגנה ולפיו הולכת הרגל אינה דוברת כביכול דבר שבහיון או דבר שבאמת עת תיארה את מיקום

חובלותיה ושבירה.

אומר עוד כי את הסתיירות הקלות שעלייה הצבעה ההגנה בין גירסאות שנמסרו בסמוך לאחר האירוע אלה שנמסרו בחולף זמן ניכר אח"כ בבית המשפט, ניתן להסביר בחולף הזמן, וכי באותה מידה לא מצאתי כי יש מקום להיתפס למשל לסתירות בין גירסאות הנאשם ושל בנו בקשר עם מי מהם נהג ברכב לפני שהנائب נסע לבדוק לכיוון מיקום האירוע כמה רגעים אחר כך.

ואף זאת אומר: שותף אני לעמדת ההגנה על כי יש ואירועים תאונתיים זוכים לעובdot בוחנות על אתר שאינוה בדרך מאוחרת יותר של "תיק הצמדה" (לשון בוחני התנועה), אך לא כל התקיקים כך, ומקרה זה ביניהם.

יחד עם זאת, באירוע זה יש בפני עדות של עד ראייה אשר לא נסתור שכן לו כל היכרות קודמת עם מי מהמעורבים. בהסתמך על עד זה, על התרשםו ממנו בעדותו, ובהתמך גם על דבר הגיון על כי אם אירעה אותה עת פגיעה בהולכת الرجل על מעבר הח齐ה (וגריםת החבלה שהוכחה) כפי שאירעה כאשר הנאשם עצמו מעיד כי הוא היה שם הרכב היחיד בפניה ימינה, אז אין לך אלא לומר שעדותו של עד ראייה גם מתיחסת עם הגיון.

VIDASH: אין מדובר כאן בהישענות אך ורק על ראיות נסיבותיות, אלא בהישענות על עדות עד ראייה ניטראלי אשר הראיות הנסיבותיות והשכל הישר תומכים בעדותו, וכן בהישענות על דבר הצבעת הולכת الرجل דווקא על הנאשם אפילו אליבא דגירושו הנאשם.

ובאשר לתנאי המקום והזמן והיכולת להבחן בהולכת الرجل (אשר אני נותן אמון בעדוטה על כי היא כבר הספיקה להגיע לאמצע מעבר הח齊ה עת נפגעה) ציין הנאשם עצמו שמדובר האור בעת האירוע היה נאה, הייתה ראות טובות, תאוות הרחוב פעלה, הכבש היה יבש והרמזרים פעלו באופן תקין (ראה ת/1).

בנסיבות אלה, ובנסיבות שבן הנאשם אף מדגיש ש" הפינה מוארת מאוד" (ראה נ/2 עמ' 2) היה על הנאשם להבחן בהולכת الرجل ולכבד זכותה במעבר הח齊ה באור ירוק להולכי רגל (ולא אור אדום להולכי רגל כגירושו הנאשם).

לאור כל המנותח לעיל מושיע הנאשם בעבירות שייחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשע"ה, 22 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.